

[Landbrugsministeren.]

ellers maa jeg jo mene, at man til den Tid, da denne Lov ikke gælder mere, maa afgøre, om man med Hensyn til de Brug, der er tilbage, ønsker at fortsætte eller ikke.

Over for de ærede Medlemmer Hr. Ulrichs og Hr. Johannes Hansens Spørgsmaal om, hvorledes jeg vil stille mig til den Tid, skal jeg sige, at hvis jeg til den Tid, som de Herrer tror, staar som Landbrugsminister — det tør jeg naturligvis ikke garantere —, skal jeg se paa Sagen akkurat lige saa fornøftigt, som jeg hidtil har gjort. Om det er tilfredsstillende for de Herrer, tør jeg naturligvis ikke sige.

Dernæst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Holsteins Udtalelser om Lovforslaget. Jeg vil straks understrege, at jeg er enig med det ærede Medlem i hans første Bemærkning: at dette Forslag tilsigter en Beskyttelse for Lejerne af disse Brug mod Vilkaarlighed fra Ejernes Side. Det er det, der er Hensigten med Forslaget, og man er fra alle Sider enig om, at man ikke kan ophøre med denne Beskyttelse.

Hvad angaar den Bestemmelse, der blev indført i 1925 i Loven om Landbrugsjendomme, hvorved man sætter Grænsen for, om en Ejendom er en Landbrugsejendom eller ikke, til 1 ha, er det rigtigt, at det i Forhold til Nedlæggelse af Brugene betyder en Udvidelse af Grænsen fra det, der var gældende i 1921—25. Det anser jeg ogsaa for at være rigtigt. Hvorfor skulde det være saaledes, at et almindeligt Landbrug paa under 1 ha kunde nedlægges uden videre? Men hvad angaar disse bestemte Huse, kan Nedlæggelse ikke finde Sted. Derfor mener jeg, at der, hvad angaar selve Bestemmelsen om Nedlæggelse, maa være Ensartethed. En helt anden Ting er, naar der er Tale om Fortsættelse af Brugsforholdet. Der er det jo givet, at den paagældende Bestemmelse er gennemført, som det ærede Medlem sagde, for at beskytte Lejerne, og derfor maa denne Bestemmelse gælde disse Huse, saaledes som Tilfældet har været tidligere.

Hvad angaar de stillede Ændringsforslag, vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Holstein, at de er ikke stillet af Ministeren — det fremgaar ogsaa af Betænkningen —, de er stillet af Udvalget og tiltraadt af mig, idet jeg har ment, at disse Ændringer vil betyde en Fordel for Ejeren, uden at man paa nogen Maade kan sige, at de vil svække den Beskyttelse, som det er Lovens Hensigt at yde Lejerne.

Det ærede Medlem vilde gøre opmærksom paa, at 2det Stykke i det første Æn-

dringsforslag overflødiggjorde 1ste Stykke. Det tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret i, for saadan som det er formet, omhandler 1ste Stykke Stillingen ved Begyndelsen af en 8 Aars Periode, og dér skal Kommissionen tage Hensyn til Ejersens Ønske om selv at overtage Huset paa Grund af visse bestemte Forhold, medens 2det Stykke derimod omhandler Opsigelse inden for 8 Aars Perioden, og dér er det Kommissionen, der afgør, om den vil tage Hensyn til den paagældende Ejers Ønske om at faa Bruget overladt.

Om Spørgsmaalet angaaende de to Former, hvorunder en Ejer kan frigøre sig for Fortsættelse af Brugsforholdet, nemlig ved Oprettelse af et Lejehus eller ved Overdragelse af et Stykke Jord til Oprettelse af et Statshusmandsbrug, skal jeg sige, at det kan selvfølgelig ikke være Meningen — det var man ogsaa enig om fra alle Sider —, at det Brug, der eventuelt skulde stilles til Raadighed som et almindeligt Lejehus, skal have en Størrelse som et almindeligt Statshusmandsbrug. Det skal være et Brug af tilsvarende Størrelse som det Lejehus, man ønsker at inddrage. Angaaende det andet Forhold, om Oprettelse af Statshusmandsbrug, saa staar der udtrykkeligt her, at det skal ske efter de almindelige Regler, det vil sige, at Statshusmandsbruget skal være tilstrækkelig stort til, at en Familie kan ernære sig dér. Derfor er det, man giver Valget mellem de to Former, idet det i visse Tilfælde kan være saaledes, at man ønsker oprettet et lille Brug, medens det i andre Tilfælde maaske baade for Ejeren og for Lejeren er ønskeligt, at Lejeren faar et større Stykke Jord og dér opretter et Statshusmandsbrug.

Man er sikkert fra alle Sider i Udvalget enig om, at man foretrækker det sidste. Men man har ikke ment — saadan har jeg forstaaet Udvalget —, at man skulde stille Ejeren over for det Ultimatum, at det skal være saa stort et Areal, at det er tilstrækkeligt til et Statshusmandsbrug, men man har givet ham Valget mellem Oprettelse af et tilsvarende Lejehus eller Afgivelse af saa meget Jord, at der kan oprettes et Statshusmandsbrug paa den.

Endelig vil jeg sige i Anledning af det ærede Medlems Spørgsmaal med Hensyn til den gældende Lovs Bestemmelse i § 3 om Opsigelse af Lejemaalet, at denne Bestemmelse fremdeles skal forstaaes saaledes, som Tilfældet er i Øjeblikket. Der sker ingen Ændring heri, og derfor gælder den Bestemmelse, der er gældende i Øjeblikket, naturligvis fremdeles.